

## Казка про два королівства

Дуже давно, в одній магічній країні, жили поруч два поважних та сильних королівства. Одним з них була логічна країна Математики – там обожнювали точність, порядок, все виміряли лінійками, числами та формулами. На троні тут була королева, яка мала ім'я – Арифметика. Вона була доброю, але іноді суворою до своїх підданих, завжди допомагала їм, всі її любили. Інше велике королівство мало назву країна Інформатики – тут жили геніальні думки, складні алгоритми та неймовірні машини, які вміли думати. Тут правив шанований та розумний король, а ім'я йому було Алгоріон.

Багато часу могутні королівства жили душа в душу: Математика допомагала Інформатиці рахувати, аналізувати та будувати складні, але гарантовано успішні плани; тим часом Інформатика допомагала Математиці перетворювати неймовірні ідеї в реальність, роблячи з дивних формул справжні дива. Вони були як одне нерозлучне ціле.

Жили вони собі добре, я навіть б сказала, неймовірно! Про що ще можна мріяти, коли в обох королівствах панує злагода, порядок та добробут, а справи йдуть своїм ключем!? Але все ж таки, щось пішло не так і трапилась біда...

Було це тоді, коли небо світилось яскравими рожевими барвами, а білі хмари спокійно пливли далі по ньому, мелодійного співу пташок вже давно не було чути, а останні проміння золотавого сонця, яке вже майже сховалось за далеким горизонтом, освітлювали різнокольорові квіти, з яких бджоли зранку збирають мед, і лише журчання води в річці, над якою височів великий червоно-зелений (кольори Математики та Інформатики) міст – прохід між двома королівствами, - ледве давало про себе знати тихими та спокійними звуками. Все це було наче гарний пейзаж, який намалював на великому білому полотні якийсь видатний художник. Але у достатньо великому, зеленому замку короля Алгоріона, де зазвичай проводились зустрічі правителів, атмосфера була зовсім протилежною до стану неймовірної природи. Вони задалися складним, навіть, трішки філософським питанням, яке тоді і зруйнувало багато чого...

- Ви без нас ніхто! – крикнула королева Арифметика. – Без чисел ваші «чудові» машини навіть включитися не зможуть!

- А ваші «логічні» формули так би і були тільки в книжках, - заявив король Алгоріон, - якби не наші геніальні технології!

Слово за словом, формула за алгоритмом – і так розпочалася суперечка: хто найголовніший та найважливіший? Кожний тягнув ковдру на себе, і так активно, що у результаті «ковдра розірвалася». Рішення, яке б влаштовувало обидві сторони, величні королівства не досягли і вони... посварились. По-справжньому, з гучним закриванням великих дверей і відміною спільних проєктів.

З того самого дня, коли навіть в повітрі відчувались напруга та злість, країни перестали допомагати один одному. І тут пішло все шкереберть.

У шанованій країні Інформатики розумні комп'ютери плутались у розрахунках, програми неправильно працювали, алгоритми плуталися між собою на кожному кроці, що призвело до розгалуження між діями.

У країні Математики формули були красиві, але нікчемні, адже ніхто їх не використовував.

Дуже скоро життя стало нестерпним, адже існування всього наче втратило сенс.

- Щось у нас зовсім безлад став... - казали інформатики.

- У нас стало так нудно і марно... - сумно видихали математики.

Тоді правителі вирішили зустрітися та поговорити. Ні, не так, як в останню їхню руйнівну зустріч, а по-нормальному: без криків, без суперечок та без скандалів. Навіть чай зі смаколиками прихопили про всяк випадок.

У цей день яскравого сонця зовсім не було видно, замість нього на темному небі висіли чорні, тяжкі хмари, з яких капав сильний дощ. Всі тварини заховались від такої страшної погоди. Але наших правителів це не зупинило, адже життя королівств було куди важливіше.

На цей раз зустрілися вони в елегантному червоному палаці Арифметики, де довго про все говорили, згадували минуле, і про те, як їм було добре та легко, коли праця була спільною...

Тоді правителі дійшли дуже простого, але розумного висновку: найважливішого серед них немає, не було, й не буде. Адже Математика без Інформатики – як книга без читача, а Інформатика без Математики – як комп'ютер без електроенергії. Виглядає гарно, але користі зовсім немає.

Правителі потиснули один одному руки, поважні королівства знову возз'єднались, і в країнах стало так, як раніше: формули запрацювали, програми стали розумними, а жителі зрозуміли, що справжня сила не в тому, щоб довести комусь, що він – найкращий, справжня сила в тому, що треба працювати разом, і тоді вийде досягти справжніх вершин.

И жили вони далі всі довго, щасливо, логічно та дуже ефективно!